HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

HELEN

DICKSONOVÁ

Setkání na královském dvoře

Helen Dicksonová

SETKÁNÍ NA KRÁLOVSKÉM DVOŘE

Překlad

Zuzana Ľalíková

Milá čtenářko,

březen – za kamna vlezem, duben – ještě tam budem. Když pro Vás připravuji knížky na duben, ještě sice nevím, jak bude za okny, ale doufám, že čas na milé příběhy plné romantiky si najdete. Ať už je počasí jakékoli…

Tentokrát Vám přináším romance z různých historických období. První od Helen Dicksonové, která pro Vás píše již od roku 2005 a od níž jste si mohla přečíst už osmnáct titulů, jsem nazval Setkání na královském dvoře. *Odehrává se v 17. století. Druhou s názvem* Vyměněná guvernantka *napsala Diane Gastonová (Vám také dobře známá, v češtině už vyšlo jejích patnáct historických příběhů) a její děj se odehrává v Londýně a Jezerní oblasti v období anglického regentství. Přesto obě hrdinky mnohé spojuje – Arlette čelí krutostem války, ale potkává muže svého srdce. Ten se jí sice na pár let ztratí, ale věřte, že láska je mnohem silnější a osud je opět svede dohromady. A Rebeka se musí vypořádat s tím, že jako jediná přežije ztroskotání lodi… i ona najde muže svého srdce a musí se potýkat s mnoha překážkami, aby s ním mohla být navždy.*

Věřím, že nad stránkami historických harlequinek alespoň na chvíli zapomenete na své každodenní starosti a povinnosti a přenesete se do dávné historie…

S láskou
Váš Harlequin

Helen Dicksonová

SETKÁNÍ NA KRÁLOVSKÉM DVOŘE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Reunited at the King's Court

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Zuzana Ľalíková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Helen Dickson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7552-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7553-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7554-5 (PDF)

PROLOG

Arlette Drydenová byla teprve dítě, když se její otec a bratr chopili mečů, vyjeli na pomoc roajalistům a nechali Arlette v rodinném sídle Mayfield Hall v Oxfordshiru samotnou, jen v péči oddaných sloužících.

Když se roznesly zprávy o nově svedené bitvě u Worcesteru, v níž se spolu utkali Cromwellova armáda a roajalisté, Arlette, nyní už třináctiletá, se rozhodla ukrýt otcova milovaného koně Hektora. O rok dříve ho elegantní, obrovský a odvážný kůň nesl do bitvy u Dunbaru. Otec se na témže zvířeti posléze vrátil zraněný domů a od té doby už meč nepozvedl.

Hektor se ve výběhu mezi ostatními koňmi vyjímal, proto se Arlette rozhodla, že ho schová z dohledu pro případ, že by k rodinnému sídlu zavítali loupeživí vojáci vracející se z bitvy u Worcesteru.

Pokud se dalo věřit cizím pocestným, kulatohlavci, jak si stoupenci Cromwella říkali a kteří v poslední bitvě války zvítězili nad roajalisty, představovali pro všechny obyvatele Anglie velké nebezpečí, proto hospodyně Blanche zakázala Arlette vycházet

z domu. Arlette jí slíbila, že to nikdy neudělá, avšak nesnesla představu, že je Hektor ve stájích sám a zranitelný. Nechtěla vidět na jeho hřbetu sedět kulatohlavce, zlomilo by jí to srdce, a proto se rozhodla, že dobrosrdečnou a starostlivou Blanche neposlechne.

Ke stájím, postaveným kus od domu, doběhla udýchaná, pohled na Hektora pasoucího se na louce, jí však udělal nevýslovnou radost. Hřebec ji viděl moc rád. Pohodil hlavou a natáhl krk. Nechtěla ho schovat ve stájích za domem, to by pro rodinu představovalo příliš velké riziko. Kdysi v těch stájích chovali krásné oře, kteří však byli dávno ti tam, odvedli je, aby sloužili roajalistům.

Arlette Hektora místo do stájí za domem dovedla ke vzdálenému výběhu s přístřeškem schovaným za přerostlým vavřínem. Pobídla ho dovnitř, kde už na něj čekalo připravené seno a voda, pohladila ho, šeptem ho varovala, že musí být potichu a nedávat o sobě vědět, a poté už se odebrala pryč a s nadějí, že tu bude zvíře v bezpečí, za sebou pečlivě zavřela dveře.

Vrátila se do domu a pevně doufala, že si Blanche její krátké nepřítomnosti nevšimla.

Na svou matku měla jen matnou vzpomínku. Zemřela při porodu Arlettiny sestry, když byly Arlette sotva dva roky. Ani novorozeně nepřežilo, a tak o ni odjakživa pečovala milující Blanche, která se jí vždy věnovala s něhou a péčí, jako by Arlette byla její vlastní dcera.

Arlette toho o své matce mnoho nevěděla. Často se na ni vyptávala a připadalo jí zvláštní, že nikdo,

ani její otec, o matce nechtěl mluvit. Odpovědím na otázky malé dívky se pokaždé vyhnuli, raději odvedli její pozornost a rychle změnili téma.

Možná, pomyslela si, protože ji jiné vysvětlení nenapadalo, *že otec moji matku příliš miloval a její ztráta ho tak ranila, že o tom nedokáže mluvit.*

Navíc měl otec už tak dost starostí. V minulosti díky jeho pečlivému vedení panství prosperovalo, avšak obrovské pokuty, které parlament vypsal během války pro všechny vzpurné roajalisty, rodinu finančně málem zničily. Otec každým dnem očekával, že mu budou Mayfield Hall i přilehlé pozemky zabaveny, jak se to dělo roajalistům po celé zemi.

Arlette se ohlédla k sadu, kde její pozornost zaujal člověk postávající mezi hrušněmi. Pozoroval dům. Obezřetně, avšak se velkou zvědavostí se k němu vydala.

Byl to sotva odrostlý mladík ve věku možná sedmnácti, snad osmnácti let. Oblečení měl špinavé a potrhané, umouněnou tvář zbrocenou potem a strhanou vyčerpáním. Z šatů mu čpěl nezaměnitelný pach střelného prachu. V očích, pod nimiž měl černé kruhy, se mu zračil prázdný pohled. Z ramene jeho kabátce se drolila zaschlá krev.

Slunce mu zářilo přímo do obličeje a pohled na něj způsobil Arlette nepříjemný pocit.

Odkud přišel? dumala.

Zatajila dech a zadívala se na jeho hezkou tvář. Připadalo jí skoro nemožné, aby byl jakýkoli muž tak krásný. Byl to bez nejmenších pochyb ten nejpohlednější mladík, jakého kdy spatřila. Měl elegantní,

křehké rysy, dokonalé, jaké obvykle mívají spíš ženy, však zároveň měl pevné rty a silnou bradu. Tmavě hnědé vlasy, zčernalé střelným prachem a promočené potem, mu sahaly pod uši. Tmavě modrý kabátec měl posazený na silných ramenou. Jeho oči měly tak sytě modrou barvu, v jaké se obvykle odráží vřelost a osobní kouzlo, avšak dnes se v nich zračilo vše, co spatřil a co prožil s ostatními roajalisty během obléhání Worcesteru.

Bylo jí na něm něco povědomého.

„Kdo jste? Mám pocit, jako bychom se už setkali," pověděla mu opatrně.

„Jmenuju se William – William Latham. Jsem synem lorda Roberta Lathama z Arlington Courtu ve Warwickshiru." Hlas měl sytý a uhlazený. Mluvil jako rozený džentlmen. „Je toto dům sira Isaaca Drydena?"

Arlette přikývla. Mladíkovo jméno jí bylo povědomé. Uvědomila si, že ho opravdu zná. Byl blízkým přítelem jejího bratra Thomase.

„Je to můj otec. Bojoval jste u Worcesteru? Bylo nám řečeno, že tam zuří bitva."

Chmurně přikývl. „Přesně tak. Teď už je ale po všem. Král byl poražen. Bojoval jsem po jeho boku. Mám… Nesu pro vašeho otce novinu."

Arlette na něj hleděla. Instinkt jí napovídal, že se ta novina týká jejího bratra Thomase a že bude strašlivá. Nejradši by si ji vůbec neposlechla.

„Týká se Thomase?" odvážila se zeptat, avšak už v té chvíli se děsila odpovědi. „Jmenuju se Arlette. Thomas je můj bratr. Patří ke králově armádě."

„Já vím. Bojovali jsme bok po boku."

„Vzpomínám si, že o vás můj bratr mluvil. Vyprávěl mi, co jste spolu zažívali," přiznala mu tiše.

Mladík přikývl. „Studovali jsme spolu ve škole. Přišel jsem na jeho žádost. Musím ale spěchat, není času nazbyt. Dovedla byste mě ke svému otci?"

Arlette přikývla. „Otec nemá o Thomasovi žádné zprávy. Vypadáte vyčerpaně – a jste zraněný." Neuniklo jí, že si mladík drží rameno.

Mladý muž se zhluboka nadechl. „Utíkat s ramenem probodnutým mečem, když vám jde o život, není nic snadného."

„Nemáte koně?"

„Měl jsem. V bitvě u Worcesteru bohužel utrpěl taková zranění, že jsem se s ním musel několik kilometrů odtud rozloučit."

Rozvážně na něj pohlédla a naklonila hlavu na stranu. „Pečuje o vaše zvíře někdo?"

Přikývl. „Potkal jsem hodného statkáře, který mi slíbil, že se o něj postará. Teď už ale opravdu musíme spěchat. Nechci přivodit vám ani nikomu ve vašem domě potíže. Venkov se bude brzy hemžit kulatohlavci, kteří pátrají po přeživších roajalistech. Pokud zjistí, že je kdokoli schovává u sebe doma, nebudou s ním mít slitování."

„Jistě, hned vás k otci dovedu. Musím vás ale varovat, že je velmi slabý. Obáváme se, že s námi už dlouho nebude," svěřila se mu.

„To mě opravdu mrzí."

„Loni v září ho zranili u Dunbaru. Podařilo se mu vrátit, ale ulehl a od té doby nevstal z postele. Pojďte,

odvedu vás za ním. Určitě si rád vyslechne vaše zprávy."

Osmnáctiletý William se s ní snažil držet krok, Arlette však přesto kráčela hodný kus před ním.

Před očima stále viděl svého zraněného, uštvaného koně, jehož trápení ukončil střelou do hlavy. Považoval to za projev úcty a laskavosti. Kůň mu dobře sloužil a navěky se s ním rozloučit pro něj bylo velice těžké, zároveň to však nebylo nic, čím by chtěl zatěžovat toto nevinné dítě, a proto se jí rozhodl pravdu zatajit.

O statkáři však nelhal. Opravdu našel hospodáře, sympatizanta roajalistů, který pochopil, že se William snaží uniknout pomstě kulatohlavců, a souhlasil, že se o mrtvolu koně postará.

Mayfield Hall byl krásný starý dům. Červené cihly se topily ve slunečním svitu a okna se ve světle jen třpytila. Prošli mohutnými dubovými dveřmi. Obrovskou vstupní halou se nesla ozvěna Williamových kroků.

Rozhlížel se kolem sebe a napadlo ho, že i zde, stejně jako v domech mnoha roajalistů po celé zemi, válka zanechala jizvy. Kvalitní nábytek nesl škrábance, ze zdí byly vytrhány dřevěné panely. Rozbitá okna dosud nikdo neopravil a možná ani neopraví. Nic z toho však neokomentoval a jen mlčky následoval Arlette.

Společně vystoupali po širokém dubovém schodišti do prvního patra a prošli chodbou až ke dveřím, u nichž se Arlette zastavila. William na ni pohlédl. Neuniklo mu, že si dívka dělá starosti.

Byla mladinká, teprve dítě – až později se dozvěděl, že jí bylo teprve třináct let. V modrých šatech působila pohádkově, jako lesní víla. Obrovské oči měla vážné, duhovky barvy na hranici mezi zelenou a modrou a od lesklých kudrnatých vlasů se jí odrážel jasný sluneční svit, až ho pohled na ni skoro oslňoval.

„Prosím, chviličku tu počkejte. Půjdu mu říct, že má návštěvu."

William udělal, o co ho žádala, a za chviličku k němu zpoza dveří dolehly tlumené hlasy. Po chvíli se za ním Arlette vrátila.

„Otec odjel do Skotska jako hrdý muž. Prosím, nelekejte se jeho stavu. Utrpení, kterým si na severu prošel, si na něm vybralo daň."

William vstoupil do ložnice, v níž odpočíval sir Isaac Dryden. Čpěla nemocí. Na komodě stály lahvičky s léky a misky s mastičkami. Dívka ho sice o stavu svého otce varovala, přesto mu pohled na sira Isaaca Drydena přivodil šok.

Pan Dryden byl bolestně vyhublý, kůži v obličeji měl voskovou a lnula mu těsně ke kostem. Starší muž ho však sledoval bystrýma a inteligentníma očima.

William přistoupil až k posteli a úslužně se poklonil. Nebylo pochyb, jak vážná chvíle to je.

„Moje dcera mi oznámila, že jste William Latham – vaše rodina sídlí v Arlington Courtu ve Warwickshireu," oslovil ho sir Dryden. „Vzpomínám si, že mi o vás Thomas vyprávěl. Neslyšel jsem o vás jediné křivé slovo."

„To mě opravdu těší. Máte pravdu. S Thomasem mě pojí letité přátelství."

„Vítejte v Mayfield Hall. Jste, jak věřím, synem lorda Roberta Lathama."

William přikývl. „Ve čtyřicátém osmém padl během obléhání Colchesteru."

„To mě opravdu velmi mrzí. Dobře jsem se s ním znal. Byl to slušný člověk."

„Ano. Ano, to byl."

„Cesta sem pro vás určitě nebyla jednoduchá. Donesly se k nám zprávy o bitvě u Worcesteru, která podle všeho skončila krvavou porážkou roajalistů."

„Bitva byla ztracena, ještě než začala."

„Můj syn – Thomas?"

„Byl zajat."

Sira Isaaca zaplavila úleva. „Děkujme Pánu, že není mrtvý. Stále máme naději, že se vrátí. I vy jste přežil bitvu. Dovedu si představit, že se právě teď toužíte dostat od vítězů, co nejdál to bude možné."

Jeho slova přerušil záchvat ošklivého kašle. Vyčerpaný se zhroutil na polštáře. Arlette k němu přistoupila, mladou tvář zbrázděnou obavami.

„Tati, jsi unavený. Měl by sis odpočinout," pověděla mu vlídně.

Na rtech starého pána se usadil úsměv.

„Brzy si odpočinu do sytosti, Arlette." Zakašlal a pohlédl na návštěvníka. „Umírám, pane. Umírám od chvíle, kdy mě zranili u Dunbaru. Modlil jsem se k našemu dobrému Pánu, aby mě ve své nekonečné moudrosti udržel při životě, dokud se můj syn nevrátí domů. Teď už však vím, že se nedočkám." Smutně potřásl hlavou. „Thomas je učenec. Do války nechtěl." S pochopením pohlédl na mladého hosta. „Povíte mi, co se s ním stalo?"

William se mu zadíval do očí, z nichž vyčetl touhu zjistit pravdu.

„Vedl si lépe než většina ostatních, v rukou jeho věznitelů ho však čeká jenom utrpení.“ Úkosem pohlédl na dívku u postele. V jejích očích spatřil bolest.

„Válka nebyla k oddaným našeho dobrého krále vlídná,“ zašeptal sir Isaac. „Moje vlastní rodina ztratila mnoho členů. Z bitev se nevrátili mí odvážní bratři ani synovci. Moje dcera Hester, nevlastní sestra Arlette, žije v Londýně – provdala se za parlamentaristu, obchodníka s látkami. Jejich manželství mezi nás vložilo hořký klín. Zůstali mi jen Arlette a můj syn. Ať je Bůh ušetří.“ Kostnatou rukou se s něhou, která Williamovi neunikla, dotkl tváře své dcery. „Tak mi povězte. Kde je Thomas teď?“

„Oba nás zajali – a spolu s námi tisíce dalších. Shromáždili nás u katedrály, odkud jsme pochodovali až do Londýna. Měl jsem štěstí. V chaosu, který po bitvě nastal, se mi podařilo uniknout.“

Sir Isaac nad tím poklidně přemýšlel. „V jakém stavu byl Thomas? Byl zraněný?“

„Ne. Jen vyčerpaný a hladový, jeho ducha však nic nezlomilo. Jídla bylo poskrovnu. V posledních minutách, které jsme spolu strávili, mě požádal, abych – pokud toho budu schopen – za vámi přijel a zpravil vás o tom, že si bitva nevyžádala jeho život.“

„Velmi vám za to děkuju. Moc pro mě znamená, že přežil. To, co ho čeká nyní, je už jiná záležitost, ale ani Cromwellova armáda určitě nemá prostředky na to, aby se dokázali postarat o tolik vězňů. Co bude teď ale s vámi? Kulatohlavci určitě pátrají po

všech roajalistech, kterým se podařilo z Worcesteru uniknout."

„Máte pravdu. Věřím, že když je teď po válce, myšlenka roajalistů je v troskách. V dlouhém a krvavém konfliktu se muselo mnoho čestných občanů uchýlit k žebrání. Válka se dotkla všech koutů země. Svět, jak jsme ho znali předtím, se už nikdy nevrátí. Anglie si vytrpěla ve válce víc než dost. Chci odjet do Francie."

„Pokud Cromwell nabídne roajalistům milost výměnou za to, že budou dodržovat jeho zákony a smíří se s nástupem republiky, přijmete takovou nabídku?"

„Nikdy," prohlásil William zapáleně. „Bojuju od svých šestnácti let. Bojoval jsem i za krále Karla I., než ho krutě popravili. Nevzdám se. Moje oddanost patří královu synovi, právoplatnému králi Karlu II. Je nemyslitelné, že bych ho teď opustil. Potřebuje podporu víc než kdy jindy. Čekám, že Arlington Court propadne státu tak jako majetek mnoha jiných, kteří podporovali krále," pronesl William zaníceně.

„A mladý Karel Stuart? Kde je mu konec?" zajímal se sir Dryden mezi záchvaty kašle.

„Pokud jsem slyšel dobře, podařilo se mu z Worcesteru uniknout."

„Jednoho dne usedne na trůn, tím jsem si jist. A až se tak stane, všem svým věrným vrátí majetek, který jim byl ukraden. Tato doba jednou pomine."

„Opravdu? Upřímně tomu věříte?"

„Jinak to nejde. Nechce se mi ani pomyslet, že by se anglický lid natrvalo obrátil ke svému králi zády. Nakonec zvítězí rozum. Tím jsem si jist," pronesl rozhodně William, který si nic jiného nechtěl ani připustit.

„Modlím se za to. Nezbývá nám však nic jiného než čekat," dodal nešťastně. „Uvidíme, jak to všechno dopadne. Teď už vás ale musím opustit. Pokud mě tu najdou, nedopadne to s vámi dobře."

„Přišly sem už tři hlídky kulatohlavců – důkazů jste si jistě v domě povšiml. Pokaždé náš dům důkladně prohledali. Máte pravdu, že bude lepší, když odtud odjedete někam hodně daleko. Vidím ale, že jste zraněný," pověděl Williamovi sir Isaac s pohledem upřeným na skvrnu zaschlé krve na mladíkově kabátci. „Než odejdete, nechte si ránu ošetřit, a najezte se. V kuchyni se pro vás něco dobrého a vydatného najde. Řekněte naší hospodyni Blanche.

Musím vás ale požádat o velkou laskavost, která je ve světle všeho, k čemu došlo u Worcesteru, i mé vlastní neutěšené situaci, nanejvýš naléhavá. Můj čas zde na zemi se krátí. Záleží mi na tom, co bude s Arlette. Hrozím se, co by se jí stalo, kdyby tu zůstala." Láskyplně, avšak zároveň ustaraně, pohlédl na svou dceru. „Je mým vroucným přáním, aby Arlette odjela za svou sestrou do Londýna."

Arlette zalapala po dechu. „Otče, to ne, nikam nepojedu. Nežádejte mě, abych odtud odešla. Je to od vás příliš kruté. Bydlet v jednom domě s parlamentaristou, přestože patří do rodiny? To bych nesnesla. Jsem vaše dcera a moje místo je tady, u vás."

„Dcera musí za všech okolností poslouchat svého otce," podotkl její otec něžně.

Dívka se nezvykle začervenala a v očích, jimiž hleděla na svého otce, se objevil vzdor.

„Nepojedu," trvala na svém. „Opravdu si myslíte,

že bych dobrovolně odešla na místo, kde bych sice byla v bezpečí, ale každý den bych se trápila myšlenkami na to, co vám v tomhle domě hrozí?“

„Pochop mě, Arlette. Pochop, proč to dělám. Nechci, abys zbytečně trpěla, až sem opět dorazí kulatohlavci – a oni přijedou, tím jsem si jist,“ pronesl rozvážně. „Vím, že jsi v dětství nestrávila s Hester moc času, ale budeš u ní v bezpečí, a navzdory našim rozdílným názorům věřím, že je její manžel slušný člověk. Tvoje sestra je čestná a upřímná žena a dobře se o tebe postará. Ochrání tě. Poslechni mě, Arlette. Prosím.“

Zvedl oči k Williamovi. „Dopravíte ji do Londýna? Splníte mi mé přání?“

William pohlédl na Arlette, která stála u otcovy postele nehybně jako socha. Pochopil, že ji slova jejího otce ranila, a bodlo ho u srdce. Poznal na ní, že se snaží nedat své zklamání i nezměrný smutek najevo, a hruď se mu sevřela instinktivní potřebou mladou dívku ochránit.

„Uděláte to?“ naléhal sir Isaac.

William přikývl.

„Dovedu ji do Londýna,“ slíbil. „A poté zamířím na pobřeží a odcestuju na kontinent. Moje matka a sestra už tam na mě čekají.“

Poté, co souhlasil s žádostí sira Isaaca, aby ulevil svému svědomí a zajistil Arlette bezpečí, se jí William s úsměvem zadíval do očí. Potěšilo ho, že mu pohled opětovala. Byl to důkaz její velké síly a statečnosti.

Nebylo času nazbyt. William se najedl a nechal si od hospodyně ošetřit rameno a Arlette si mezitím

sbalila jídlo a několik nezbytností, které bude v Londýně potřebovat. Hodinu po svém příjezdu do Mayfield Hall vysadil William mladou Arlette na Hektora a společně vyrazili vstříc Londýnu.

Arlette, jíž se pláčem svíralo hrdlo poté, co se musela naposledy rozloučit se svým otcem a Blanche, jež pro ni byla celé roky druhou matkou, se přitiskla k Williamovi. Jeho blízkost a teplo ji uklidňovaly a dodávaly sílu, srdce jí však pukalo, protože věděla, že svého milovaného tatínka už nikdy nespatří.

Zatímco odjížděli pryč, otočila se a naposledy pohlédla na rodný dům. Zhluboka se nadechla, aby nasála do plic vůně venkova. Vzpomínka na sídlo jí zůstane navěky v srdci.

Cesta do Londýna představovala zvláštní zážitek. Arlette seděla na dvojitém sedle za Williamem, a kdykoli potkali pocestného, William mu vysvětlil, že je Arlette jeho sestra a že jedou navštívit příbuzné do Londýna, protože nemohli tušit, kdo z nich by jejich totožnost vyzradil přívržencům Cromwella. Drželi se také dál od hlavních cest nejen proto, že na nich existovala větší pravděpodobnost, že narazí na kulatohlavce, ale také protože na nich, jak se vědělo, číhají lapkové.

První noc strávili pod hvězdami. Arlette tížila její ztráta i beznaděj z vědomí, že otce už nikdy nespatří. Rozplakala se.

Při pohledu na její obrovské oči zalité slzami se Williamovi Arlette zželelo a vzal rozrušenou dívku do náruče, aby ji utěšil. Hluboce ji obdivoval. Vytrhli

ji z domova a vložili její osud do rukou cizího mladíka, přesto se k němu stavěla s odvahou a odevzdaností, jež na ní obdivoval. Do rána navíc slzy v jejích očích vyschly, což o to víc dokazovalo její vnitřní sílu.

William byl za její společnost rád. Po krveprolití, jež prožil u Worcesteru, v němž byli jeho kamarádi brutálně pobiti a on sám unikl jen s notnou dávkou štěstí, ho právě myšlenky na Arlette odváděly od bolestných vzpomínek. Po strašlivé bitvě mu její laskavost přinášela útěchu a naději. Pokud by jim kdykoli hrozilo nebezpečí, byl odhodlaný chránit Arlette i za cenu vlastního života.

Strávili na cestě dohromady tři dny a do Londýna dorazili dočista vyčerpaní.

Pro Arlette nastaly zvláštní časy. Jen Hester dokázala pochopit, jakými muky si její sestra prošla, protože sama ztratila rodinu. Williamova přítomnost však Arlette po čas, který spolu v Hesteřině domácnosti strávili, uklidňovala, a věděla, že bez ohledu na to, co si na ně budoucnost uchystala, poutu, které se mezi nimi během cesty vytvořilo, nikdy neuniknou.

William s úlevou zjistil, že Hesteřin manžel Richard Arden odjel za obchodem mimo město, a tak se aspoň nemusel bát, že by ho oddaný parlamentarista nahlásil. Dělal si však velké starosti o Arlette, proto se s nimi před svým odjezdem svěřil její sestře.

„Tak náhlý odjezd z domova a vědomí, že už nikdy nespatří otce, ji hluboce ranily. Jizvy, které si ponese na duši, se budou hojit dlouho," varoval ji.

„Dobře se o ni postaráme," ujistila ho Hester, „ale máte pravdu. Trápí se, je to však neobyčejně silná mladá dívka. Potrvá to sice dlouho, ale upřímně věřím, že nakonec vše překoná."

Léto skončilo, a když se ve vzduchu začal vznášet podzimní chlad, William se rozhodl Arlette opustit. Vyšel před dům a Arlette ho s těžkým srdcem vyprovodila. V den, kdy přijel do Mayfield Hall, pro ni byl cizincem a jí samotnou zmítaly úzkosti a strach. Teď se však musela rozloučit s někým, kdo byl jejímu srdci drahý.

Zachvěla se. Doufala, že tento den nikdy nenastane. Nejen že se sblížili, ale nyní je pojily i vroucí city, které se oba báli projevit.

William si nasadil klobouk a objal Arlette, která se nechtěla pustit jeho ruky.

„Nechci, abys odjel," zašeptala s očima obrovskýma, zranitelnýma a lesklýma slzami. „Chci jet s tebou. Prosím. Nenechávej mě tu."

„Nemůžu tě vzít s sebou, Arlette. Odjíždím do Francie sloužit králi. Můj otec je mrtvý, zbytek rodiny na mě čeká ve Francii, moje panství ve Warwickshireu uchvátili parlamentaristé a mě označili za zrádce," shrnul příkoří, jež ho i jeho rodinu po vítězství Cromwella postihlo. „Nemám na vybranou."

„Ale vrátíš se, že?"

„Možná – za nějaký čas. Dokud ale bude Anglii vládnout Cromwell, nikdo mě tu neuvidí." Bolest v jejích očích mu neunikla. Položil mladé dívce ruce na ramena a sklonil se, aby se jí mohl podívat přímo

do očí. „Je dobře, že zůstaneš se svou sestrou.“ Odtáhl ji od sebe. „Rozumíš, proč musím odjet, že?“

Přikývla a polkla knedlík, který ji dusil v hrdle. Rychle mrkala, aby zahnala slzy, jež hrozily, že jí každou chvíli stečou po tvářích.

„Ano,“ zašeptala, „ale nezapomeneš na mě, že ne?“

„Vždy budeš mému srdci nejbližší, Arlette. Nikdy na tebe nezapomenu.“

Přes slzy v očích se na něj usmála a odstoupila od něj. „Počkej. Něco pro tebe mám.“

Odběhla a William se za ní díval. Když uslyšel klapot koňských kopyt a spatřil, že k němu Arlette vede Hektora, usmál se.

„Copak to tu máme?“

Arlette pohlédla na strhaného koně, kterého pro Williama sehnala její sestra Hester, a zavrtěla hlavou. „Chci ti dát Hektora.“

„Hektor patřil tvému otci. Nemůžu si ho vzít,“ namítl William.

„Chci, abys ho měl právě ty. Vím, že přesně tohle by si můj otec přál. Navíc tě má Hektor rád. Věřím, že se o něj dobře postaráš.“

Williamovi se hrdlo svíralo dojetím. Pevně ji objal silnými pažemi, poté vzal její tvář do dlaní a políbil na čelo.

„Sbohem, Arlette. Doufám, že tě v životě potká jen radost a štěstí. Bůh ti žehnej.“

„Williame,“ vykřikla, když se od ní odvrátil. S tázavým výrazem se k ní otočil.

„Dávej na sebe pozor, ano?“ zašeptala ochraptěle. „Ať se ti nic nestane.“

Chvíli mlčel a poté odpověděl: „Dám na sebe pozor. Slibuju. Ale proč to říkáš? To je pro tebe můj život tak drahocenný?“

Pomalu přikývla. „Ano. Uvidím tě ještě někdy?“

Usmál se. „Mám takový zvyk, že se vracím, když to lidé nejméně čekají. Možná že za tebou někdy přijedu na návštěvu sem do Londýna – nebo ještě lépe, do Mayfield Hall, až bude po všem. Budu v tvém domě vítaný?“

„Ty u mě budeš vždy vítaným hostem, Williame. Ať budu kdekoli, ráda tě uvidím.“

Pokývl, otočil se a odešel.

Arlette se za ním dívala. Chtěla mu toho říct mnohem víc, avšak nedokázala to. Slova se jí zadrhla v hrdle a do očí jí vyhrkly slzy. Věděla, že ji jednoho dne opustí, že odejde, že se s ním bude muset rozloučit. Ten den však nastal příliš brzy.

S tíživým smutkem v srdci se dívala, jak William odjíždí. Zbyla jí po něm jen vzpomínka na lehoučký polibek na čelo, pohled na jeho vzdalující se záda a dusot Hektorových kopyt, jenž postupně odezníval.

Zastavila se u ní Hester a objala ji kolem ramen.

„Vrátí se někdy?“ zeptala se Arlette své sestry.

„To netuším.“

Arlette se v tu chvíli cítila stejně nešťastná jako v den, kdy musela opustit Mayfield Hall.

„Musí se vrátit,“ zašeptala sama sobě. „Musí. Nesnesla bych, kdybych ho už nikdy nespatřila.“

PRVNÍ KAPITOLA

Rok 1660

Arlette si oklepala suchá stébla trávy ze sukně a vstala. Celé ráno posedávala u řeky a sledovala proplouvající loďky, jež se kolébaly na hladině. Taková rána mívala moc ráda a právě tady je trávila nejraději. Nyní ji však sestra volala do domu, a tak si uhladila vlasy a spěšně se vrátila dovnitř.

Oaklands House, dům na západě Londýna, v němž Arlette bydlela se svou sestrou a jejím manželem, byl krásný. Po celé generace zde sídlila rodina Richarda Ardena, který obchodoval s látkami. Postavili ho v dobách, kdy byla rodina mnohem zámožnější než dnes a mohla si dovolit sídlo, v němž se dalo ukrýt v nepříznivých časech moru, který město každý rok sužoval.

Dům nabízel vzdušné haly, salonky a obývací pokoje, všechny vyložené koberci a zařízené pečlivě vybraným vkusným nábytkem. Za prostory obývanými rodinou se nacházela spíž, pekárna a prádelna. Rozsáhlé zahrady udržovali pečliví a své práci oddaní sloužící.

Ardenovi byli odjakživa tvrdě pracující obchodníci s látkami. Rodinná společnost sídlila v rušné

londýnské čtvrti Spitalfields, kde se nacházely sklady a pracovité ženy a učňové v kožených zástěrách tkali na stavech další a další metry kvalitních látek.

Hesteřin manžel Richard Arden byl přísný muž, který své rodině i společnosti vládl pevnou rukou a každý den se nechával některým ze svých sloužících dopravit na lodi do města. Zcela se věnoval svému povolání a na rozmařilosti mu nezbýval čas.

Richardova společnost před válkou prosperovala, a protože hned při prvním závanu potíží oznámil svou oddanost parlamentaristům, směl podnikat i v období republiky, přestože příjmy z prodeje látek významně klesly.

Nyní se král Karel vrátil i se svou družinou a do města opět zavítali šlechtici se svými dámami, které toužily po nových a luxusních látkách – brokátech z Milána, hedvábí z Luccy i benátských sametech té nejvyšší kvality. Získat pro zámožné zákaznice takové zboží bylo však náročné a Richard neměl peníze, které by mohl do své společnosti na nákup takových látek investovat.

Arlette našla sestru v salonu. Po svém příjezdu do Oaklands House pochopila, že se sestra musela v mnohém omezovat a že ona ani její muž nemají na rozhazování. Brzy si uvědomila, že ji tu nečeká snadný život, ovšem nestěžovala si. Richard ji ve svém domě přátelsky přivítal. Byl rád, že zde bude mít Hester svou sestru, která jí bude dělat společnost a jež jí vypomůže s každodenními domácími pracemi a povinnostmi paní domu a zároveň podpoří Hester, která zoufale toužila po dítěti, jež nepřicházelo.

Hester při pohledu na oděv své sestry nesouhlasně svraštila obočí. Neunikla jí trhlina v sukni, kde se Arlette zachytila o trnitý keř.

Arlette se během svého pobytu u sestry spřátelila s Jamesem Seftonem, věděla však, že Hester nese jejich přátelství s nelibostí – dle jejího názoru by se čas, který Arlette věnovala Jamesovi, dal využít mnohem užitečněji.

Seftonovi byli sousedé a sídlili v domě zvaném Willow Hall. James, s jemnými vlasy a chlapecky pohledným obličejem, byl rozumný a slušný mladý muž. Arlette si vážila jeho přátelství, nic hlubšího je však nepojilo. Vrátil se z cest v zámoří ještě před svým otcem, který pobýval ve vyhnanství po boku krále Karla Stuarta a měl se vrátit v průběhu letošního roku. Jeho matka, přísná a konzervativní žena, strávila roky války ve Willow Hall.

„Mary mi vyřídila, že si se mnou přeješ mluvit, Hester," pověděla Arlette sestře.

„Poslala jsem pro tebe před hodinou, Arlette. Copak nechápeš, že toho mám už tak dost na práci i bez toho, abych si dělala starosti, kde pořád jsi a co s tebou je? Jak dobře víš, zítra pojedeme do města navštívit Richardovu sestru Anne a její rodinu. Před odjezdem je potřeba zařídit snad tisíc věcí. Anne a její manžel nás očekávají v rozumnou hodinu, a protože u nich strávíme noc, potřebuju si sbalit vše potřebné. Až si sbalíš, co budeš potřebovat, přijď a pomůžeš mi tu."

Arlette při pohledu na sestru hned uhodla, co si Hester myslí.

Hester podrážděně mhouřila světle modré oči a na

sestru hleděla s patrným nesouhlasem. Nelíbilo se jí, že tu Arlette pobíhá a ruší klid i to, že nosí potrhané a špinavé oblečení.

Arlette si uhladila neposlušnou kadeř vlasů a dočista nezpůsobně se rozvalila na pohovce, čímž Hester pobouřila ještě víc. Hester se považovala za inteligentní a bystrou ženu dobrých mravů, jakkoli však svou sestru milovala, Arlette věděla, že v ní vidí problematické děvče, z nějž ji neustále bolí hlava.

Hester si povzdechla, jako by ji starosti o mladší sestru už unavovaly.

Krátce poté, co William Latham přivedl Arlette před lety do Londýna, donesly se k nim zprávy, že jejich otec zemřel a dům prohledali Cromwellovi vojáci pátrající po roajalistech, kteří přežili bitvu u Worcesteru a uprchli. Stejně jako stovky dalších sídel a domovů roajalistů i Mayfield Hall propadl republice. Nikdo z rodiny se do Mayfield Hall už nevrátil.

Blanche občas psala Arlette zprávy o přátelích a sousedech, kteří byli roky součástí Arlettina života, i o postarších manželích oddaných republice, kteří nyní Mayfield Hall obývali. Zjistila, že Arlettina bratra Thomase spolu s tisíci dalších anglických i skotských zajatců poslala armáda na Barbados coby otroky. Sestry už roky netušily, zda jejich bratr žije, či zemřel.

Z Arlette vyrostla mladá dáma mnohem krásnější, než si Hester kdy dokázala představit, žila však pro přítomný okamžik a ráda se bavila a prožívala dobrodružství mimo dům Hesteřina přísného manžela.

Nyní se po deseti letech ve vyhnanství vrátil právoplatný král do své vlasti. V Doveru už s celou

královskou flotilou kotvila králova loď zvaná Král Karel.

Králi se dostalo náležitého přivítání od generála Moncka, velitele všech anglických i skotských sil, muže, který hrál v obnovení monarchie klíčovou roli.

Očekávalo se, že král v následujících dnech vstoupí do hlavního města, a právě proto se rodina Ardenových rozhodla, že odjedou k Anne a jejímu manželovi.

Když mezi králem a parlamentem vypukla válka, Anne se se svým bratrem Richardem postavili na stranu parlamentu, Annin manžel Edward byl však zapřisáhlý zastánce monarchie a návrat krále vítal a chtěl ho náležitě oslavit, a právě na oslavu králova návratu byli Hester s Arlette a Richardem pozváni.

Arlette nechtěla svou sestru rozrušit ještě víc, proto si uhladila vlasy a vstala.

„Pomůžu ti, Hester. Promiň, že jsem se zdržela," vyhrkla omluvně. „Měla jsem se hned nabídnout a nenechávat všechny starosti na tobě. Úplně mi to však vypadlo z hlavy. Je potřeba udělat ještě něco?"

„Ano, po pravdě je," odpověděla jí Hester přísně. „Sir Ralph Crompton opět oslovil Richarda. Zapomněla jsi snad, že se brzy zasnoubíš?"

Arlette opadl úsměv z tváře. Po Hesteřiných slovech měla pocit, jako by jí někdo vylil na hlavu džber s ledovou vodou. Nechtěla ani pomyslet na to, že se z ní má brzy stát manželka, jejíž dny budou naplněny jen správou domu jejího muže, navíc o tolik staršího než ona.

„Nezapomněla jsem, Hester, ale…" Povzdechla si. „Nechápu, proč bych se za něj měla provdat."